



# PARTIZAN

Özel  
sayı

12  
EYLÜL  
1982

**Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!**

## FAŞİST CUNTA'YI İŞBAŞINA GELİŞİNİN 2. YILDÖNÜMÜNDE DERİN BİR SINIF KİNİYLE LANETLİYORUZ

Faşist generaller çetesi, ırkçı faşist, kafatasçıracıya 2. yılını dolduruyor.

Geride bıraktığımız iki yıl içinde ülkemizde yaşam zamları zulmün, işkencenin, idamların ve katliamların kol gezdiği, vahşet ve acıların halkımızı inim inim inettiği ızdırıp yılları oldu.

Faşist generallerin 2 yıllık ikratları; Onların gerçek niteliklerinin su yüzüne çıkmasına yeterli oldu. Faşist zorbalara işbaşına geldiklerinde dilelerinden düşürmedikleri "istikrarı sağlama", "can güvenliği sağlama", "demokrasiyi kurtarma", "sağa'da, Sola'da karşı olma gibi demogojilerin, halkı kandırma, ve aldatmak için kullanılan birer palavra ve sahtekârlık oldukları, yaşamın acı pratiği içinde halkın kanı, canı ve ızdırıp içinde kıvranaşı pahasına belli oldu.

Faşist cuntanın ekonomik alanda "istikrarı sağlama" çabaları, tüm uğraşlara rağmen olumlu sonuç getirmedi. getiremezdi. Ekonomik krizin, had safhaya ulaşmasını temel nedenini oluşturan; emperyalizme bağımlılık ilişkileridir. Bu ilişkiler içinde emperyalist tekellerin sürekli olarak, ülke kaynaklarını kontrolündeki ekonomi aracılığıyla kendi kasasına aktarması, mali olarak içinden çıkılmayacak ağır borçlar altında tutması ve nihayet Türkiye ekonomisinde bir halkasını teşkil ettiği dünya, emperyalist sisteminin içinde bulunduğu derin ekonomik buhran yüzündendir ki; Türk faşist cuntasının "ekonomik krizi" atlatması düşünülemez.

Faşist cuntanın "ekonomiyi kurtarma", "istikrarı sağlama" naraları esas olarak ekonomik krizin yükünü, emekçi halkımızın sırtına yüklemeye, tali olarak komprador patronların ve toprak ağalarının kendi aralarındaki çıkar dalaşmasından; ABD patentli "göbekçi" kesimin, diğer kanatları oranla çıkarlarının korunmasını ifade etmektedir. Faşist cuntanın bu politikası "24 Ocak kararları" diye tanımlanan önlemlerde ifadesini bulmaktadır. Bu kararlar IMF'nin direktifleriyle uygulanmış, OECD gibi uluslararası tekel kuruluşların talepleriyle uyumluluk göstermiştir.

Faşist cuntanın, Demirel hükümetinden devraldığı bu ekonomik önlemlerin ikratı, cunta döneminde sürdürüldü. Ve halen yürürlüktedir. Söz konusu önlemlerin ekonomik yaşamdaki sonuçları hiçte iddia edildiği gibi "parlak" olmazdı.

24 Ocak kararlarının bir gereği olarak ilk etapta TL'nin değeri başta dolar olmak üzere emperyalist ülkelerin para birimleri karşısında düşürüldü. Ve sallantıya bırakıldı. Başta petrol olmak üzere ithal maddeleri oldukça pahalılandı. Bu pahalılık piyasasının tüm ürün ve maddelerine yansdı. Büyük zamlar oldu. Paranın satın alma gücünün düşürülmesi enflasyon hızının ilk bir kaç ayda yükselmesine neden oldu zamanla pahalılık karşısında iç piyasada talep-

ler azaldı. Tüketimdeki bu düşüş enflasyon hızında bir düşüşün kaydedilmesine yol açtı. Böylece görüşünce ilk etapta "istikrarı" doğru bir yol göründü. Ancak bu sadece görünüşte idi.. Hakim sınıfların merkezci kesimi ve kanatları bu durumu oldukça abartarak cuntanın ekonomik politikasını göklerle çıkardılar. Uzunca bir süre yaygarasını kopardılar.

Fakat bu durum uzun sürmedi; 24 Ocak kararlarının bu noktadan itibaren amaçlandığı "ihracata yönelmek" fiyaskoyla sonuçlandı. Dış pazarda rekabet yüzünden umduğunu bulamadı budamazdı.

İç pazarda ise koparılan yaygaraların aksine, sanayide üretim fazlalığı yerine, düşüklük görüldü. Bu durum, işsizliğin alabildiğine genişlemesine, iflasların birbirini takip etmesine yol açtı. Bu durum hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişme ve dalaşmaları keskinleşmesine yol açtı. Bu çelişmeler tüm uğraş ve gizleme çabalarına rağmen su yüzüne çıktı. 24 Ocak kararları hakim sınıfların muhalefet kanatlarına eleştirilmeye başlandı.

Krizin varlığını sürdürmesi, cuntacı generalleri daha fazla halka yüklenmeye götürüyordu. Ücretler donduruluyor, tahap fiatları tamamen düşük tutuluyor, yeni vergi politikasıyla küçük esnaf ve zanaatkarlar boğuluyor, Faiz yarıyarıya halkın elindeki 3.5 kuruşta büyük bankalar aktarıyor. Ve sonuçta halkın satın alma gücü ve talebi götüktüce azaltılıyordu. Buna karşılık döviz açığını kapatmak için büyük kompradorlara "ihracat yapın" "malları bollaştırmak için üretimi artırın" çağrısı yapıyor, devlet garantisi tanınıyordu. Devletin mal gücünün (kredi finansman, vergi kolaylığı kur garantisi vs.) santril olması büyük kompradorları dar bir zümresine kolaylık ve destek sağlanmasına yol açıyordu. Bu durumda "dar zümre" dışındaki kompradorların kredi finansman gücünün çekmelerine, dolayısıyla sömürü alanından istedikleri gibi yararlanamama gibi "ikincil" evlat muamelesi görmelerine yol açıyordu. Cuntanın temsil ettiği kompradorların kendi aralarındaki bu çelişmesine, Avrupalı kanadında, efendilerine gerektiği gibi hizmet edememe, aslan payını efendilerine verememe yüzünden, ABD'ci kompradorlarla olan çelişmesi eklenince; hakim sınıfların aralarındaki çelişme ve dalaşmaların karmaşıklığı içindeki ekonomik krizi atlatılmadığını görmemek için bir neden yoktur. Bu duruma vadesi gelen borçların da gelip kapıya dayanarak eklenmesi "krizin" tuzu biberi olmaktadır.

Faşist cuntanın ekonomik politikası; Türk ekonomisinin alışıldık gelmiş yitlik 4-5 milyar dolarlık dış ticaret açığı geleneğini bozmadı. Tersine bunu daha da sistemleştirdi. Böylece mali krizler daha arttı. İmdatlar yine IMF'nin "kutu"larında gözlemlendi. Her kutu açılı-

şında emekçi halkımızın yaşamı götüktüce sefaletle yoksulluğa itildi.

24 Ocak kararlarının ekonomiyi düzeltmesi bir yana; krizi daha çok derinleştirmesi ve bunun bir sonucu olarak sömürü baskı ve sefaletin artması, cuntanın teşhirine yol açtı. Ekonomik politikanın minarı sayılan uşak ruhlu T.Özal'ın istifasında bu gelişmelerin bir ürünüdür.

Şüphesiz ekonomik kriz, ve bu krizin içindeki hakim sınıfların dalaşmaları siyasi alanda yansdı. Tüm çabalara rağmen "sansür"e rağmen burjuva basın ve yayınında sert çekişmelere tanık olundu. Hakim sınıfların bir çok kanatlarına devlet zorunun kullanılarak yargılamalar yapılması, hapis cezası verilmesi bunun ürünüdür. Sonuç olarak faşist cunta ekonomik ve siyasi krizi gideremedi, tersine ekonomik ve siyasi kriz halen sürüyor ve sürecek.

ABD emperyalizminin sadık köpekleri, uşak ruhlu generaller bir taraftan hakim sınıflar arasındaki dalaşmalarda, ABD'di "göbekçi" takımını çıkarlarını korurken, ve bu temelde çelişmeleri hafifletmeye çalışırken diğer tarafta faşist Türk Devletinin zedelenen

itibarını (!) halk muhalefeti karşısındaki acizliğini gidermeye çalıştılar. Onlar bu birincil görevlerini ne pahasına olursa olsun halk muhalefetinin bastırılması, halka önderlik yapmaya çalışan devrimci örgütlerin ortadan kaldırılması olarak ele aldılar. Türkiye halkı cumhuriyet tarihinde eşine ender rastlanan yoğunlukta baskı ve katliamlara maruz kaldı. İşbaşına geldiği dönemlerde demogojik vaatler ve açıklamalarla yığınların geri kesimini etkileyen ve bu anlamda onları şaşkınlık içine çekerek "bekle gör" tavı takınmalarını sağlayan cunta; bu şaşkınlıktan faydalanarak işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın kan ve can bedeli mücadeleleri sonucu kazanmış olduğu sınırlı ekonomik ve demokratik haklarını bir çırpıda gasp etti. Bu doğrultuda

- \*Yürürlükte tüm grev ve direnişler yasaklandı!
- \*Grev, toplu sözleşme görüşmeleri kaldırıldı.
- \*Türk-İş dışındaki tüm sendikalar kapatıldı.
- \*Tüm demokratik kitle örgütleri kapatıldı.

Devamı Syf. 3'de

## BİRLİK SORUNUNA KISA BİR BAKIŞ

Bu sorun yıllardır her alanda bariz tartışılan ve hiçbir dönem gündemden aksak olmayan bir konudur. Bu mesele gerçekten de devrimci mücadelemizin önemli sorunlarından biridir. Her konuda olduğu gibi Birlik meselesinde bakış açısında birbirine zıt tavırlar vardır. Her sınıf kendi gözüklüğüyle sorunun ele alınıp, bu anlamda sınıflar var olduğu müddetçe olaylara bakışı, onları yorumlayışta, farklı düşüncelere varabilmektedir. Biz bunu yadırgamıyoruz. Ancak birlik şampiyonluğuna elden bırakılmayan dışındaki ana düşman gösteren oportünist, revizyonist çizim, demogojilerine ve sorunu nasıl ele aldıklarına kısaca bakmakta yarar var.

Birlik sorunu geniş kapsamlıdır. Devrimci mücadele ve devrimci görevleri içeren, Kuvveti azamak, ML'lerin birliği, Cephe, Eylem birliği ve Birlik sorununun kapsamı içindedir. Ne varki benzerinin muhtesem, görevleri, biçimi ve niteliği farklılık gösterir. Bunlar aynı birbirlerine karşılanamazlar. Birlik meselesi de yüzyıllık, ne olduğu belli bir kavramda ele alınmaz.

Marxist devrimci bir parti, birlik kavramını kavrayarak devrimci mücadeleye katılmaya hazır olmalıdır. Birlik kavramı, devrimci mücadeleye katılmaya hazır olmalıdır. Birlik kavramı, devrimci mücadeleye katılmaya hazır olmalıdır.

MEZ YONUNU OLUŞTURAN PARTİLER Sorunu bu yönüyle ele almak; birlik meselesinin odakını ML'le bilimsel dünya görüşüyle donatmış proletaryanın en ileri, kararlı, fedakar unsurunun oluşturduğu birlik teklifi eder. Yeni Komünist Partisi.

Neden bu öde gelir? Çünkü devrim sonuna kadar götürebilecek, kendisiyle birlikte tüm ezilenleri kurtarmak sömürü ve zulmü yok ederek sosyalizm ve giderek sınıfsız toplum yolunu açacak tek sınıf proletaryadır. Proletarya bu görevini öncül örgütlü Partisiyle ancak gerçekleştirebilir. Partinin devrim kararlılığı el yordamıyla yürümeye benzer. Parti devrim öncesi kitleleri devrim doğrultusunda sefalet etnede ve olanak doğru yolu göstermede bir meseledir. Onun görevi sadece devrim öncesi kitleleri yönlendirmeye kurtuluş feneri olma görevi değildir.

O devrimden sonra da var olan sınıfları önül olarak, sınıf mücadelesini tüm gücüyle her cepheye sürdüren ve beyreğinde "herkesin yararına göre, herkesin iyiliği kadar" yönüyle devrimci düşünceleri, sınıfsız toplum olan Komünizme varmaya dek devrimci devrimci, yönüyle, bir örgütlenmelidir. Birlik kavramı, devrimci mücadeleye katılmaya hazır olmalıdır. Birlik kavramı, devrimci mücadeleye katılmaya hazır olmalıdır.





## "DEMOKRASI, ANAYASA, SEÇİM" DEMOGOJLERİ

Faşist generallerin her yönü uygulamalarıyla gerek çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı gerekse Dünya demokratik kamuoyu nezdinde tecrübelerinin hızla gelişmesinin yanı sıra hakim sınıfların özellikle cuntanın göbeğindeki merkezci kesimi ve kanatlarıyla diğer hakim sınıf kitleleri arasındaki çelişmelerin keskinleşmesi hoşnutsuzluğun, bonurdanmaların açıkça yükselmeye başlaması vs. bir dizi etkene paralel olarak faşist cunta demogojik propagandaya yoğunluk kazandırdı.

"Demokrasiye dönüş adımı" olarak lanse edilen bu sözlerin altında yatan ve yapılmak istenen nedir? Cuntanın adına demokrasi dediği faşist generallerin yönetimini sivil bir kılıfla meşrulaştırmaktan başka birşey değildir. Bu nasıl yapılmaya çalışılıyor? Cuntanın bugünkü uygulamalarının kanunlaştırılması, yasallaştırılması, yani ona resmen hukuksal bir zemin yaratma ile yapılmaya çalışılıyor.

Faşist anayasa ile faşizmin en koyu şekli olan generallerin yönetimine veya merkezci keşimin ve kanatlarının her yönlü egemenliğini pekiştirmeye sivil bir görünüm kazandırmakla yapıyor.

Sözüm ona "Demokratik tartışma ve danışma mekanizmasının işlerliğe kavuşturulduğu" şeklindeki sahtekârlıklarla halkı aldatmaktan başka birşey olmayan (Hatta hakim sınıfların bazı kesimlerinin dahi sözlerinin zorla kesildiği bir gerçektir.) iğrençlikler yapılmak isteniyor vs...

Yani faşist cuntanın, adına "demokrasi" dediği şeyde, ezilenler açısından hiçbir değişiklik yoktur. Emekçiler için bu yine zulüm, sömürü ve kandır. Faşist diktatörlüktür, o kadar. Tek bir fark var oda şudurki; değişen devletin özü değil faşist karakterli olan bu mekanizmanın veya bu şeklidir. (parlamentar maskeli, vb.) Ki böyle bir gereksinime generallerin ihtiyacı vardır. Bu biçimiyle uzun süre yönetebilmeleri zordur; herhangi bir değişikliğe (şekilselde olsa) baş vurma, zorunluluğun bir ürünüdür. Bunun için onlar olağanüstü hal kanunu, anayasa vs düzenlemeleri bir an önce gerçekleştirip çeşitli maskelerle kanlı düzenlerini meşru bir zemine oturtmaya ve bunu halka demokrasi olarak yutturmaya çalışacaklardır.

Faşist cuntanın bu oyunlarını yanı sıra başta Rus sosyal-emperyalistlerinin usakları modern revizyonistler olmak üzere, her soydan reformistlerde üzerine düşeni yapmada kusur göstermiyorlar. Onlarda devrim düşmanı nitelikleri icabı halk kitlelerinin mücadelesini saptırma ve bugün içten içe kızaşan halkın hoşnutsuzluğunu bir kaldıraç olarak kullanıp, emellerine varabilmek için yoğun bir çaba içindedirler. Faşizmi şu veya bu partinin şahsında sınırlamakla, "parlamento, demokratik anayasa, siyasi partilerin özgürce faaliyet yürüttüğü ortam için savaşım" çığlıklarıyla ortaya çıkmak, tam da Türk devletinin ayakta tutulması için yapılan yarıştan geri kalmıyorlar.

Bunda yadsınacak hiç bir şey yok. Çünkü tüm bunlar onların karakterlerinin sonucudur ve bilinçli iradi faaliyetleridir. Devrim onların tehdit etmekte hedeflemektedir. Bunun içindirki, onlardan beklenecek halka düşmanlık olabilir.

Halk için demokrasi bu düzenin çerçevesi içinde düşünülemez, faşizmi alt etmenin yolu bu düzenin sınırları içinde çözümlenemez. Emperyalizme bağımlı yan-feodal, yan-sömürge siyasi ve iktisadi yapının bir sonucu olan faşist diktatörlüğü yıkmamanın tek yolu Demokratik Halk Devrimini zafere ulaştırmaktır. Bunun dışında halk için demokratik bir ortamın geleceğini beklemek hayaldir.

Sosyal-faşistlerin halk düşmanı nitelikleri onların faşist Türk ordusunu demokratik gösterme içinde it-

tifakçı güçler arama, cuntanın halka yönelik saldırılarını destekleme vs. konularındaki anlayışlarıyla açık seçik ortadadır. Zaten onun tek amacı faşist devletin şu veya bu biçimlisi (özellikle Rus sosyal-emperyalistlerine usaklığı üstlenmiş şekli) için mücadeledir.

### ANAYASA ÜZERİNE

Baştan net olarak vurgulanmalıyızki cuntanın "demokrasi" oyununun bir parçası olarak hazırlanmış anayasa taslağı generallerin yönetimine sivil bir kılıf geçirmeyi amaçlamaktadır.

Ayrıca vurgulanması gereken bir başka noktada şudurki, faşist karakterinin bir sonucudur. Söz konusu devleti korumanın, kollamanın kurumlarından biri olan Anayasa'ya bu karakterin özünü vermesinin nedeni budur.

Açıkırki, 1982 Anayasası 1961 Anayasasından daha da geri bir konumdadır. Yani daha koyu faşist bir anayasadır. Ancak tümünün ortak karakteri aynıdır. Bunun görülebilmesi için Türk devletinin bugüne değin çıkarılmış anayasalarına kısaca bir göz atmak yararlı olacaktır.

### 1924 ANAYASASI:

1921'de hazırlanan taslağın prensipleri temelinde yapıldı. 1921'de halen adı konmayan devletin "Cumhuriyet" olduğu ilan edildi. "Kuvvetlerin birliği" temel alındı. 1921'deki taslakta düşünülen yasama yürütmenin meclisin elinde toplanması prensibi Meclisin Cumhurbaşkanının yanında Başbakanı ataması başbakanında bakanları tayin etmesi kuralı biçimi halinde ortaya çıktı. Ve M. Kemal ilk cumhurbaşkanı ilan edildi.

1924 Anayasasının getirdikleri şunlardır;

Bütün yetkiler "Millî Şef" M. Kemal elinde toplanmıştı. Meclis sadece görüşürdü. "Millî Şef" o denli büyük yetkilerle donatılmıştı ki tam bir "Kral" gibiydi. Milletvekillerini seçiyor, istediklerini azledebiliyordu.

Ayrıca cumhurbaşkanı aynı zamanda başkomutandı. Böylelikle ordunun yönetiminde doğrudan denetimi sağlanmış oluyordu.

Gerek meclis, gerek hükümet tamamıyla göstermelikti. Herşey "millî şef" in elindeydi.

1924 Anayasasında Kemalist CHP dışındaki hakim sınıf küklerinin dahi siyasi örgütlenme hakkı yoktu. Bu dönemde tek parti egemenliği vardı. Hakim sınıfların diğer kesimlerinin siyasi partiler kurması engellenmişti. Sadece 2 defa Birincisi, 1920'de kurulan "Terra Perver" ve 1930'da kurulan "serbest fırka" ile hakim sınıfların diğer kanatlarına siyasi örgütlenme hakkı tanındı.

Bu durum gözönüne alınırsa söz konusu dönemin halk için ne denli barbar kanlı saldırı olduğu anlaşılacaktır.

Ve Türk devletinin sürekli geleceği haline gelmiş tek yönlü uygulamalar ilk defa bu dönem "Şeyh Said isyanı" bahane gösterilerek ilan edilmiştir.

### GELELİM 1961 ANAYASASINA

Bu anayasada kısmi de olsa millî burjuvazi ve diğer halk muhalefetine bazı haklar tanındı. Tabiki bunlar devletin gönül rızasıyla bahsettiği mükafatlar değildi. Halkın kanı canı pahasına yürüttüğü mücadelelerin sonucuydu.

Ayrıca 1961 hareketinde millî burjuvazinin tali de olsa rolünün etkisi vardı. Söz konusu anayasa 274, 275 sayılı yasalarla grev, toplu sözleşme hakkı tanındı, ancak çıkarılan Lokavt yasasıyla bu hak sınırlandı. Dikkat edilmesi gereken şudurki bu haklar oldukça sınırlıydı. Zaten başka türü olmasada bu düzenin niteliğinden ötürü mümkün değildi.

Bazı ekonomik demokratik haklara rağmen bu anayasa ilede işçi sınıfına siyasi örgütlenme hakkı tanınmadı. Bu durum onun öz olarak faşist karakterini gayet açık izah etmektedir. Çünkü burjuva demokratik bir anayasadan mihenk taşı işçi sınıfına siyasi örgütlenme hakkını verip vermediğiyle ölçülür.

1961 Anayasasının en temel özelliği tek bir hakim sınıf kılığının egemenlik önlemeye yönelik getirdiği olduğu tedbirlerdir. Bu geçmiş bir dizi tecrübenin sonucu olarak gündeme gelmişti. Getirilen tedbirlerle, Yasama, yürütme üzerinde yargının denetimi adına anayasa mahkemesi kuruldu. Ayrıca yürütmenin karar ve uygulamalarının devletin temel prensiplerine (anayasadaki kuralara) uyup uymadığının denetlenmesi adına Danıştay kuruldu.

Açıkırki yargının bu anayasa ile bağımsız hale getirildiği söylenemez. Ki düzenin korunmasının araçlarından biri olarak bu mekanizma vardır. Sözde bağımsız gösterilmesine rağmen esasta varolan diğer kurumlarla birlikte düzenin ögesi olarak görev görür.

Bu anayasa ile çoğunluk sistemi yerine yukarıda değindiğimiz tedbirlerin bir parçası olarak Nisbi temsil sistemi benimsendi. Bu durumla "kuvvetlerin birliği" gevşedi. Ancak söz konusu tedbirle esasta "Kuvvetlerin ayrılığı" getirilmedi.

61 Anayasa'yla daha önceleri (1924 Anayasasıyla getirilen) varolan Cumhurbaşkanlığının aynı zamanda ordunun Başkomutanı olması ilişkisi, gevşetildi. Fakat ordunun devlet yönetimindeki rolü onun temel kurumlarından biri olarak işlevi kaldı. Zaten aksisini düşünmek burjuva ordu konusunda hayaller yaymak onu şirin göstermekten başka bir düşünce olamaz. Ordu cumhurbaşkanı ilişkisindeki gevşemenin yanı sıra bu boşluğu doldurmak için başka tedbirlere başvuruldu.

Millî Güvenlik Kurumu (MGK) adıyla oluşturulan kurumda ordunun devlet yönetimindeki rolü pekiştirildi. Cumhurbaşkanlığına başkan, Genel kurmay başkanı kuvvet komutanları, bakanlar kurulu ile müteşekkil olan bu organizmada tüm kararlar alınıyordu.

Sözde var olan parlamento'nun rolü "kaba ve uydurma" bir araç durumundaydı. Ki buda ilkinin yapısından ayrı bir olay değildir.

Bu anayasa'nın getirdiği bir başka şeyde; Çifte meclis prensibiydi. Adına Cumhuriyet senatosu denilen 2. Meclisin oluşturulmasıyla hakim sınıfların göbekçi kesimine koltuk sağlanmış oluyordu.

Ayrıca Millî Birlik Kurumu (MBK) denilen getirilen organ ile darbeci subaylara ömür boyu senatoda kontanjani garanti altına alan prensip getirildi. Sonuç olarak değerlendirilerek 1961 Anayasası da Türk devletinin çıkarlarının düzenleyen, onu korumanın araçlarından biri olan özü itibarıyla faşist karakterli bir anayasadır. Ancak 1924 anayasasına göre ileridir.

### 82 ANAYASASI

Bu anayasasının her maddesi halka en koyu düşmanlığın ifadesidir. Esasta söz konusu anayasa faşist generallerin yönetimini ve barbarlığın, zulmün, sömürünün doruk noktası olan azgın uygulamalarının sivil bir kılıfla meşrulaştırılmaya çalışılmasını ifade etmektedir.

Devrim Sayfa 5'te



cunta stili  
demokrasi...

## faşist cunta...

(Basturafı Sayfa 7'de)

Bu anayasada "kuvvetli devlet başkanlığı" prensibi esas alınan noktalardan biridir. Yasama, yürütme, yargı tek elde toplanmaya böylelikle merkezileştirilmeye çalışılıyor. Bir bakıma 24 anayasasındaki "Millî şef" yönetimine geri dönüşü sağlanmaya çalışılmaktadır. Yetkilerin elinde toplanması düşünülen Devlet başkanlığı her türlü sorumluluktan uzak sınırsız bir yetkiyle donatılmak isteniyor. Öyleki Devlet başkanı istediğinde olağanüstü hal ilan edebiliyor, meclisi feshedebiliyor.

Başbakanı, bakanları azledebiliyor. Adına "devlet danışma konseyi" denilen "Millet ve devlete üstün hizmetlerde bulunmuş" kişiler arasında 20'si doğrudan devlet başkanı tarafından seçilmesi planlanan kurumla "kuvvetli devlet başkanlığı" prensibi pekiştirilmeye çalışılıyor. Ayrıca devlet başkanında prensip olarak meclis tarafından seçilmesi planlanıyor. "Halk tarafından seçimin, ülkenin bünyesine uygun olmadığı" söyleniyor. "Kuvvetli devlet başkanlığı" en iyi şekilde zemine oturma bilme için de "yürütmenin işini zorlaştıran ve ayakbağı" olarak görülen danıştay ile "karşıya doğurduğu" söylenen anayasa mahkemesinin lağvedilmesi düşünülmüyor (veya zorluk çıkarmayacak hale getirme).

Bununla hakim sınıfların merkezci ve onun kanatları arasında bulunun kesiminin devlette her yönlü egemenliğinin pekiştirilmesine çalışılıyor. Ve göbekçi kesimin diğer hakim sınıf kitlelerini tasfiye etme düşünceleri gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Devlet başkanının atacağı DGM gibi kurumlarda bu işe yasal bir görünüm verilmesi hesaplanıyor.

82 Anayasasında getirilen bu önlemlerle cuntanın merkezindeki göbekçi kesim gelecekte hakim sınıflar arasındaki dalaşmayı en aza indirmek istiyor. Geçmişte bu dalaşmanın ürünü olarak iyice rezilleşen devletin itibarı böylelikle korunmaya çalışılıyor. Her şeyden evvel getirilen tedbirlerle parlamentonun zaten göstermelik olan niteliği sırf bir sembol haline gelecektir.

İsterse meclis çoğunluğu devlet başkanlığı ile uyum içinde olmasın. Bu takdirde çözüm kolay. O da hemen lağvetmek...

Cuntanın merkezindeki güçlerin dışında diğer hakim sınıf kitlelerin dahi söz ve örgütlenme hakkı esas olarak verilmeyen bu anayasa'nın halk için en koyu düşmanlık olacağı açık değildir?

82 Anayasasıyla halkın uğruna kan dökerek zorla koparıp aldığı kısmi demokratik hak ve özgürlükler gasbedilmiştir. Brakalım işçi sınıfının siyasal örgütlenme hakkını en doğal ekonomik demokratik hakları olan grev, toplu sözleşme, gösteri vb. hertürlü hak rafa kaldırılmıştır.

Düşünme dahi yasaklanmaya çalışılıyor. Artık düşünceyi yayma özgürlüğü bir kenara...

Göbekçi kesimin çıkarlarına şu veya bu ölçüde de olsa karşı olan hiç bir sendika, dernek kurmak mümkün değil.

Yine cuntanın merkezindeki hakim sınıf kitlelerinin devletteki egemenliğine ters düşecek her türden basın faaliyeti yasak.

İşçilerin emekçilerin çalışma sis-

teminde angarya usulü yasalaştırılıyor. YHK'nun belirlediği ücrete itiraz yok. İşveren uyumsuzluğunda son söz YHK'nun.

İşverenlerin azgın sömürsü, saldırıları yasal bir iş. Lokavt gibi yasalarla işverenler her yönlü silahlandırılmış oluyor.

Kısaca bu anayasanın halk yararına getirdiği tek şey yoktur.

Bütünüyle o askeri faşist diktatörlüğe sivil bir kılıf geçirmenin aracıdır.

Bugüne kadarki anayasalardan çok daha koyu halk düşmanlığıdır.

### "YENİ ANAYASAYA" TAVIR NE OLMALIDIR!

Yukarıda kısaca olsa anlatmaya çalıştığımız anayasa'ya "Evet" demek emekçiler için köleliği, zulmü, azgın sömürüyü gönüllü onaylamaktır.

Peki bu Anayasaya sözde yapılan referanduma katılıp "Hayır" mı demelidir?

Biz burada doğru bir tavır olmadığını söylüyoruz. Çünkü; Sözde açılmış tartışma ortamında hakim sınıfların cuntanın göbeği dışındakilerinin dahi sözlerinin kısıtlandığı hatta yasaklanmaya çalışıldığı bu ortamda (Buna göre halkın durumunun ne olduğunu açıklamaya dahi gerek yok.) Referandum sadece sahtekârlıktır. Cuntanın sözde referandumu halkın düşüncesinin alınması için değil kendisine meşruluk kazandırmanın bir aracıdır.

Böyle olduğu halde referanduma katılıp anayasaya "hayır" da dense bizzat bu anayasa oylamasının meşruluğunun kabul edilmesinden ve cuntanın sözde "demokrasiye geçiş" faaliyetinin aklanmasından başka bir anlama gelmez.

Öyleyse çözüm açıktır. Anayasa oylamasını BOYKOT etmek.

Üzerinde durmak istediğimiz bir başka noktada şudur. Bugün Rus sosyal-emperyalistlerinin uşağı sosyal-faşistler ve her tür modern revizyonistler halkın faşist anayasaya tepkisini kaldırarak kullanarak istiyorlar. Onun devrim doğrultusunda akışını önlemek için her dalavereye baş vuruyorlar.

82 Anayasası yerine 61 anayasasını savunma (Buna demokratik anayasa diyorlar) ve onun için savaşım çıkartkanlığıyla hedef şartıyorlar. Buna karşı uyanık olmalı onların karşı devrimci emellerini hayatın her alanında teşhir etme görevini unutmamalıyız. Ayrıca kendilerine devrimci diyen halk güçleri içinde olmalarına rağmen oportünist revizyonist olan bazı teşkilatlarda Türk devletinin bugüne değin var olan anayasaları içinde bazılarını demokratik ilerici anayasalar olarak değerlendiriyorlar ve onların savunucusu kesiliyorlar. (24, 61 Anayasaları gibi). Faşist bir anayasanın şimdi günde me geldiğinin propagandasını yapıyorlar. Bu anlayışlarda Türk devletinin karakterini onun kurumlarının niteliğini kavrayamamaktır.

Bizim için tercih "kötüler içinde iyi arama" anlayışı olamaz. Çeşitli farklılıklar gösterecek başından beri incelediğimiz Türk devletinin anayasaları hepsi aynı ortak karakteri taşımaktadırlar.

Bizim alternatifimiz Demokratik Halk Devrimidir. Hedefimiz Demokratik Halk İktidarıdır.

# MAO ZEDUNG

Basturafı Sayfa 8'de

ğ" sorunun "üç barışçıl" (barış içinde geçiş, barış içinde yarış, barış içinde bir arada yaşama,) revizyonist tezleriyle nasıl tasviye etmeye çalıştıklarını sergiledi. Var gücüyle UKH'yı önderlik edip onların doğru ML bir çizgi etrafında birleştirilmesi için çalıştı.

"Emperyalizm var olduğu müddetçe emperyalist savaş tehlikesinde var olacağım, ya emperyalist savaşların devrime yol açacağı yada devrimlerin emperyalist savaşları önleyeceği" gibi ML'in savaş ve devrim konusundaki temel ilkelerini tavizsiz savundu. Kruşçev revizyonistlerinin "Nükleer silahların mevcudiyetinden ötürü emperyalist savaşların çıkmayacağı" yafası altında ABD emperyalistlerini şirin gösteren anlayışlarına karşı mücadele yürüttü.

Onların emperyalist savaşları ona yol açan emperyalizmin temel çelişkisinden koparıp emperyalist hakim sınıfların tek tek politikacılarına bağlayan hatta bazı politikacıların sözde barış meleği sahtekarlıklarının savaşları önlemenin teminatı olduğunu söyleyen revizyonist görüşlerine ağır darbeler vurdu.

Savaşların haklı veya haksız olan iki türünü ayırt edilmesi ve haksız savaşların bir bütün olarak yok edilmesinin yolunun dünyada emperyalizmi bütünüyle mezara gömmekten geçtiğini, bu hedefe varmanın yolunda ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına hız vermektен geçtiğini savundu.

Bunun içindirki, yoldaş Mao Z. Kruşçev modern revizyonistlerinin hertürden sosyal şovenistlerin tüm karşı devrimcilerin saldırısına uğradı. "Çin savaş delisidir" biçiminde tüm ML düşmanları yoğun bir saldırı kam-

panyası başlattılar. Ama buna rağmen gerçekten kurtuluş için savaşanlar için MZ yoldaş, güçlü bir ideolojik klavuz ilham kaynağı ve proletaryanın ezilen dünya halklarının güvenilir yüce dostu ve öğretmeni oldu.

Mao Zedung yoldaşının bize devrettiği dünya proletaryasının kızıl sancığını her türden engele rağmen yükseklerde tutarak, onun ölümsüz eserini hayatın her alanında savunup uygulayarak anabiliriz.

—MAO ZEDUNG YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

—YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN VE MAO ZEDUNG YOLDAŞLARIN KIZIL IŞIKLI YOLU!

- (1)— Mao Zedung, Seçme Es. Cilt 4 sf. 464.
- (2)— Mao Zedung Seçme Es. Cilt 1 sf. 18.
- (4)— Mao Zedung Seçme Es. Cilt 4, sf 455.
- (5)— Mao Zedung Seçme Es. Cilt 2, sf. 323
- (6)— Mao Zedung Seçme Es. Cilt 4, sf 308.
- (7)— Mao Kızıl Kitap, sf. 131
- (8)— Mao Zedung Seçme Es. sf 228
- (9)— 9. Kongre raporu. İng. Basım. sf 27.
- (10)— 9. Kongre raporu. İng. Basım sf 64-65.
- (11)— Mao Zedung, Seçme Es. Cilt 1, sf 351.
- (12)— Mao Zedung Seçme Es. Cilt 1, sf. 402.
- (13)— Mao Zedung Çalışma üzerine (1937)



## Şehit Yoldaşları anıyoruz...

Basturafı Sayfa 7'de

Şehit yoldaşlarımızın yanı sıra Eylül ayında diğer devrimci örgütlerden de bir çok devrimci şehit düşmüştür. Bunların devrimci, ihlâlcî yönlerine sahip çıkar direnişlerini savunuyoruz. Ama bunun yanı sıra savundukları dünya görüşüne ideolojik ve siyasî yapılarına sahip çıkmaz ve bu görüşleri açıkça eleştiririz. CUMA CİHAN ve iki arkadaşı faşizmin ordusuna karşı 15 Eylül'de iki gün süren silahlı çatışmada şehit düştüler. Bu arkadaşlar

TDY'nin önder kadrolarındandır. HAN SAN KIZILKAYA arkadaş ise 2 Eylül gecesinde direnişinde şehit düşen Halkın Yolu, örgütüne mensup bir devrimcidir.

Halk demokrasisi ve bağımsızlık kavgasının sıra neferi yoldaşlarımız! Sizleri anmak, mücadelelerinizi yaşatmak, ideolojinize sahip çıkmak Marksist-Leninist görüşlerinizi ülkenizin koşullarına uygulamak, sizlerin kavganızı zafere ulaştırmak mücadele boyunca yenilgilerden dersler çıkartmak bizlere düşen görevlerdir. Bizler yenilerek yenmeyi öğreneceğiz, kavgalarda pişerek olgunlaşacağız. Böylece teröribesizlik teröribeye, yenilgiler zafere dönüşecektir.

# FAŞİST ANAYASAYA TEK OY YOK!

partizanarsiv.net

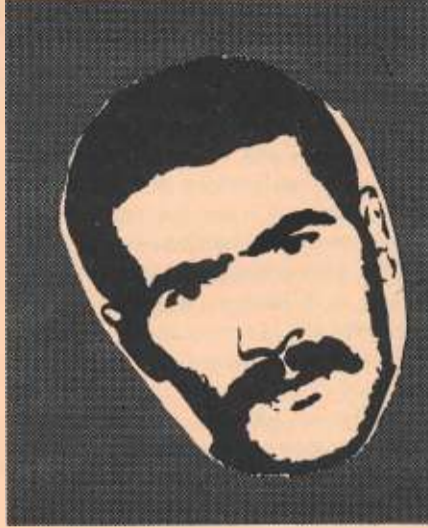
# EYLÜL AYINDA DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ KAVGASINDA ŞEHİT DÜŞEN YOLDAŞLARIN ANISINA !!

Ülkemizle Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık savaşımında, sınıf mücadelesinin boyutları çeşitli şekillerde yükseldikçe; devrimle karşı-devrim arasındaki uzlaşmaz çelişki de daha da şiddetlenerek kızışmaktadır. Devrim güçleriyle karşı-devrim güçleri arasındaki çelişkinin alevlenmesi sonucu alt mücadele boyutları yerini silahlı mücadelelere, çatışmalara vb. bırakmaktadır. Devrim yolunda halkın mutluluğu ve özgürlüğü için canlarını severek feda eden, gerektiğinde ölümlerini tereddüt göstermeksizin kucaklayan devrimci, demokratlar ve de komünist yoldaşlar gün geçtikçe artmakta, şehit olmaktadır. Sınıf mücadelesinin zorlu, çetin, sarp, engelbeli mücadelede şehit düşen sıra nefesleri, devrim erleri bir o kadar artmaktadır. Başta komünist ve sempo- tizanlar olmakla birlikte şehit düşen her devrimcinin kanı devrim tarlalarını kızıl kanlarıyla sulamakta, yeni yeni tohumlar saçmakta, taşıdığı bayrağa kızılık vermektedir. Bayrağımızı kızılaştıran her damla kan sınıf kırımını bilemekte, azim ve inancımızı pekiştirmekte daha ileri ataklar yaparak yol almamızı sağlamaktadır.

Özellikle 60'lı yılların ortalarında kendiliğinden yükselen sınıf mücadeleleri ve kütle hareketleri, 70'li yılların başlarında örgütlü yapılmalara büründü. Devrim potansiyelinin yükselimi ve örgütlü yapıya dönüşümü ülkemiz çehresinde nitel değişiklikler gösterdi. Sınırlı da olsa Halk güçleri örgütlenmeye başladı. Zaman zaman silahlı birimler ön plana çıktı. O dönemler gençlik hareketini henüz aşamamalarına rağmen emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve de feodalizme karşı ihtilalci fikirler kitlelerde önemli etkiler yaptı. Gerek tecrübesizlik, gerekse çocukluk dönemi yaşadığından dahası halk örgütlerinin teşkilatımız dışındaki siyasal hattını yanlışlığı yenilgilere neden oldu. Teşkilatımız ise Marksizm-Leninizmi savunan biricik güç olmasına, devrimin yolunu, milliyetçiliklerini, strateji ve taktiklerini, Devlet, Devrim vb. vb. sorununu bilimsel-sosyalizme dayandırarak doğru koymasına rağmen bazı taktik hatalardan dolayı yenilgi aldı. Fakat yenilginin nedeni Partimizin asgari programının yanlışlığı değildi. Ustaların da söyledikleri gibi "her doğru politik hat mutlaka zafere gitmeyebilir. Her yenilgi o teşkilatın politik hattının yanlışlığını göstermez."

Uzun yılların zorlu mücadeleleri teşkilatımızı erginleştirdi, yetkinleştirdi. Halk kitleleriyle bütünleşmeyi, onları çevresinde toparlayıp, devrim mücadelesine seferber etmeyi sağladı. Olumsuzluklar olumluğa, tecrübesizlik tecrübeliğe giderek dönüştü. Fakat biz hiçbir dönemde için şu iddiada bulunmadık: "Biz yeterli erginliğe erişmiş, yetkinleşmiş tecrübeli kadrolarız" demedik. Bu gün de hala çok şeyi bilmiyoruz, birçok konuda tecrübesizlikler söz konusudur. Ancak geçmişle kıyaslama yapıldığında eskiye nazaran daha tecrübeli ve yetkiniz.

Emperyalizmin ülkeden kovulması, yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi şekillenmenin tasfiyesi ve de komprador patron-ağa devletinin kökten yıkılması yerine halkın, Halk İktidarının kurulması mücadelesinde fabrikalarda, gecekodu işgallerinde, toprak işgallerinde, okulda, sokakta, köyde ve dağlarda, maiting ve gösterilerde binlerce devrimin sraneferleri şehit düştü. Bedenlerini uğruna savaşıkları toprağa veda ettiler. Binlerce devrim şehitleri arasında yüzlerce komünist yoldaşımız da vardır. Bedenen yok olan yoldaşları-



mızın ideolojileri, düşünceleri kafaların en doruk noktalarında yaşatılıyor, sürdürülüyor.

Neden Eylül ayının önemi vardır. Çünkü, Eylül ayı uluslararası komünist hareketin büyükustalarından MAO ZEDUNG yoldaşın aramızdan aldığı. MAO ZEDUNG yoldaşın ölümü ile dünya komünist hareketinde büyük bir otorite boşluğu kendini gösterdi. MAO ZEDUNG yoldaşın ölümünün hemen ardından "Üç Dünya" karşı-devrimci ler, sosyalist Çin'i ve ÇKP'yi darbeyle içten fethetmeyi başardı. Sosyalizmin kalelerinden biri daha burjuvazinin eline geçti. ÜKH içinde doğan otorite boşluğundan faydalanan revizyonistler ideolojik kaos yarattılar. Birçok Marksist-Leninist parti ideolojik zaaf göstererek, revizyonizme-troçkizme döndü. Üç Dünya karşı-devrimci ler ve oportünistler dörtbir yandan MAO ZEDUNG yoldaşın ölümüne sevinç çığlıkları attılar. Bu vesileyle meydan geçici olarak boş bulup adı yöntemlerle, her sahada Marksizm-Leninizm şahsında MAO ZEDUNG yoldaşa saldırıya geçtiler.

Yine Eylül ayı, Türkiye devrim mücadelesinde önemli olaylara sahne olmuştur. Eylül ayında Marksist-Leninist teşkilatımız başta önder komünist SÜLEYMAN CİHAN olmak üzere 12 üye ve sempatiyanı yitirmiş, şehit vermiştir. Eylül ayı İstanbul'da 10 bini aşkın halkın gecekodu işgaline ve faşist diktatörlüğün saldırısına karşı kahramanca direnişine sahne olmuş, 13 ayladın boyun eğmez kahraman direnişte şehit vermiştir. Marksist-Leninistler önderliğinde gecekodu halkının örgütlü mücadelesi faşizmin saldırıları karşısında yıkılmazlık örneğine tanık olmuş, faşist diktatörlüğün yüreğine korku salarak yıkılışının yakınlığını yaşatmıştır.

Eylül ayı İzmir'de faşist diktatörlüğün kolluk kuvvetlerine karşı komünistlerin saatlerce süren direnişine sahne olmuştur. Eylül ayı, askeri faşist diktatörlüğün Dersim'e 1981 saldırı operasyonlarında halka en canli ve alçakca zulme, işkenceye ve de iki komünist sempatiyan yoldaşın kahpe kurşunlara ve adı işkencelere maruz kalarak katledilmelerine tanık olmuştur.

Eylül ayı, Malatya Nurhak dağlarında 3 devrimci arkadaşın faşizmin ordusuna karşı silahlı direnişine sahne olmuş ve şehit vermiştir. Ve de en önemlisi Eylül ayı, 1980'de ülkemizde askeri faşist diktatörlüğün işbaşına gelmesine, çeşitli milliyetlerden emekçi halkın daha koyu, barbar katliamlara, zulümlere, zamlara, işkencelere, akılalmaz sömürü çarkının işletilmesine yol açmıştır.

Ülkemizde devrim mücadelesi yükseldikçe, Marksist-Leninist teşkilat örgütlü yapısını pekiştirdikçe, şehit düşen yoldaşlarımız da bir o kadar artmaktadır.



şen yoldaşlarımız da bir o kadar artmaktadır. Kavgaların en önünde yer alan yoldaşlarımız arttıkça, artık tek tek komünist sraneferinin anlaması, meziyetlerinin sıralanması, takdir olunurki giddikçe imkansızlaşmaktadır. O nedenle biz Eylül şehitlerimizi tek tek anmak yerine, bu ayda yoldaşlarımızı Eylül Şehitleri olarak topluca anmayı uygun gördük. Ve bundan böyle de tek tek yoldaşların anılması yerine, yakın tarihlerde şehit düşen yoldaşları topluca anacağız. Çünkü, ülkemizde Demokratik Halk Devrimi sosyalizmi ve yüce komünizm kavgamızda proletarya partisi ve onun savaşçı kolu, daha nice şehitler verecektir. Hatta Şehitlerimiz gelecekte binlere, onbinlere ve de yüzbinlere ulaşacaktır. Böylece düşen sraneferlerin tek tek anılması bir o kadar daha imkansızlaşacaktır. Fakat şehit düşen yoldaşların ideolojileri yaşatılacak, kavgaları sürdürülecek, silahları elden ele dolaşacaktır. Ve ancak o zaman bizler şehitlerimizi gerçek anlamda, adına layık anmış, sonsuzadek yaşatmış olma onuruna alacağız.

Gelenin günümüz şartlarında, şu acı gerçeği bilmekte yarar vardır. Şehit düşen yoldaşlar için ağıtlar dizmek şiirler yapmak ve salt ajitasyon dayalı, duygulara hitap ederek anmak yeterli olmamakla birlikte doğrudur değildir. Biz bunu söylerken, ağrıta karşı değil, söylenenler kesinlikle bu anlamda gelmemeli ve böyle bir anlam çıkarılmamalıdır. Biz ajitasyonun önemini vurgulamak ve bilinç üstüne çıkarmakla birlikte ajitasyonun ideolojik, siyasal anlayış ve görüşlerin önüne çıkartılmasına asla misamaha göstermeyeceğimizi söylüyoruz. Genel anlayışımız böyle olmakla birlikte, peki hiç bir şart altında ajitasyonun önüne çıkarılmayacağı söylenebilir mi? tabiki hayır. Ashoda propaganda ile ajitasyon hem aynı şeylerdir, hende bir şeylerdir. Yani ikisi iç içedir. Bir biriyile kopmaz bütünlük taşınmaktadır. Zira somut şart ve koşullarda ajitasyon yönünün ağırlıklı olduğu yazı vb'de çıkarılabilir, çıkarılabilir. Burada önemli olan neye ve kime hitap etmek için yazımda bulunduğumuz sorundur. Bunun kavranması halinde ne zaman hangi yöne ağırlık vereceği kendiliğinden ortaya çıkacak, kavranacaktır.

Devrim mücadelesinde kaybettiğimiz Eylül Şehitlerimiz, Komünist ve sempatiyan yoldaşlarımızı bir kez daha gururla analım. Komünist inançlarını ve mücadelelerini hafızalarımızda pekiştirelim, onların çizgisini kızıl direnme ruhlarını, devrim cephesini en önlendinde bize öğretilen kavranmalar olarak yollarını devam ettirelim.

SÜLEYMAN CİHAN : CİHAN Yoldaş 1949 yılında Tunceli İli, Ovacık kazası, Hüyükşuğu/Köyünde Yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. 70'li yılların başlarında Marksist Leninist teşkilata sempati duymaya

başlar. Yoldaşımız sınıf mücadelesinin sosyal pratiğinde örsle çekiç arasında yoğrulup, hak ettiği Parti Genel Sekreterliği mertebesine getirilmiştir. Önder Yoldaş 1981 Temmuz'un 28'inde, askeri faşist diktatörlüğün eli kanlı cellatlarının eline esir düştü. Üç ay gibi uzun zaman en iğrenç işkencelere maruz kaldı. O faşizmin işkence tezgahlarında Marksizmi-Leninizmi, Partisini, halkını ve yoldaşlarını savundu. Düşman sınıflar işkencehanelerde yenilgiye uğradı. Kızıl Direnme Ruhunu yaşatarak halka, devrime, komünizme inancın en yüce örneğini gösterdi. Bizlere örnek oldu. Yoldaşımızın işkence çarkları arasında direnişine sıradan bir direniş olarak gösterilemez. O'nun direnişini TKP/ML'in Savunduğu Marksist-Leninist çizgide odaklaşır. SÜLEYMAN CİHAN Yoldaş 1981 Eylülü sonlarında askeri faşist diktatörlüğün eli kanlı cellatlarınınca alçakça katledildi.

ALİ GEÇGEL, İBRAHİM KARA yoldaşlarımız 1980'de İzmir'de işkenceci azal faşist emniyet komiserini cezalandırdılar. Eylem sonrası faşist kolluk kuvvetleriyle giriştikleri uzunca bir silahlı çatışma sonucu kursunu dizdiler. Her iki yoldaşımızda TKP/ML üyesi ve TIKKO militanıydı.

MUNZUR GEÇGEL yoldaş ALİ GEÇGEL yoldaşın kardeşidir. ALİ GEÇGEL yoldaşın cenazesini almak için İzmir emniyetine gider ve orada hemen gözaltına alınır. ALİ GEÇGELİN kardeşi olmasından dolayı uzun dönem işkenceye tabi kalır ve alçakça işkence sonucunda öldürülür. MUNZUR GEÇGEL yoldaş TKP/ML'nin sempatiyanıydı.

FIR HASAN KULAÇ yoldaşımız teşkilatın örgütlü ileri sempatiyanı olarak 1970'lerden beri işçi sınıfı içinde devrimci çalışma yürütmekteydi. Kendisi deri işçisiydi, mücadele bayatı boyunca bir çok işçiyi parti saflarında örgütler, işçilerin sendikal mücadelelerine önderlik eder. HASAN yoldaş 1981 Eylül'ünde askeri faşist diktatörlüğün 20 bini aşkın gücüyle DERSİM'e giriştiği saldırı operasyonunda bulunduğu ormanda silahlı çatışmada ağır yaralanır. Ve faşizmin eline esir düşer. Bu caniler yaralı olarak ele geçirdikleri yoldaşımızı saatlerce cip arkasında sürükleyerek katlediler.

BESHAT FIRİK yoldaşımızda 1981 Eylül'ünde askeri faşist diktatörlüğün DERSİM operasyonunda ele geçer ve işkenceye katledilir. Faşist işkenceciler yoldaşımızdan sıralılabilmek için en adı işkencecileri uyguladılar. Yoldaşımızın barındıkları yerleri öğrenememek için önce kızgın şişlerle vücudu dağladılar. Fakat yoldaşımızdan hiç birşey alamayan katiller dehşet çığına dönerler ve yoldaşımızı önce ateş közine sokarlar, sonrada kızgın şişlerle gözlerini oyarlar. En son olarak kurşunu dizerler.

İstanbul'da 1977'de 10 bini aşkın yoksul halkın gecekodu işgaline önderlik eden Teşkilatımız, 2 Eylül 1977'de faşist komprador patron ağa devletin gece kondu yitimi eylemine karşı diğer teşkilatlarla ve halkla omuz omuza direnişine geçer. 1 Mayıs mahaflesi iki gün boyu kanlı çatışmalara sahne olur; ve 13 kişi şehit edilir, yüzlerce kişi yaralanır, 1000'e yakın yoksul halk tutuklanır. 2 Eylül gecekodu direnişinde göğsünü halkımızın mücadelesine uğruna faşist kurşunlara siper eden 7 yoldaşımız şehit düşerler. HÜSEYİN ARSLAN şehit yoldaşların başında gelir.

Devamı Sayfa 5'te



# DÜNYA PROLETARYASININ ÖĞRETMENİ M - L ' İN BÜYÜK USTALARINDAN

Dünya proletaryası, ezilen halklar 9 Eylül 1976'da büyük öğretmenlerinden MAO ZEDUNG'u kaybettiler. Bu kaybedişin, 6. yılını doldurduğu şu günlerde ne denli ağır olduğunu her gün bin kez daha gördüğünü anlatmaya, doldurulması oldukça zor boşluklar doğurduğunu belirtmeye gerek bile yok...

Ancak yoldaş MAO ZEDUNG sadece bedenen aramızdan ayrıldı. Onun ölümsüz eseri bugün de dünya proletaryasının elinde her türden oportünizm, revizyonizm, troçkizme, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türden gericiğe karşı kızıl bir meşale olarak yanıyor. Başta proletarya olmak üzere dünyanın ezilen halklarının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini aydınlatıyor, aydınlatacak...

Marksizm-Leninizm'in bu büyük ustası da (geçmiş dönemlerde de biç yabancı olmadığımız gibi) bir yandan dünya karşı-devriminin, diğer yandan her kıhtan ML'in düşmanlarının saldırısına uğruyor. Bunda yatsınacak birşey yoktur. Çünkü O'nun fikirleri, Marksizm-Leninizm bilimine katkıları ve tüm dünya ezilenlerinin kurtuluş mücadelelerinde onlara bıraktığı şanlı miras ve güçlü silahlar O'nu iğrenç saldırılarla karalamaya, sözlümona gözden düşürmeye veya "zararsız bir aziz" durumuna getirmeye çalışanların panzehiridir. İşte bunun içindirki O'na saldırılacaktır. Fakat bu paspaye silahlar geri tepecektir. Onların kara çamurunu yoldaş MAO ZEDUNG'un kızıl

Başını ilus sosyal-emperyalistlerinin çektiği modern-revizyonistler, modern-revizyonist karşı-devrimci Çin yönetimi ve onların çürük silahlarıyla saldırdı cephesine illühak eden revizyonist troçkist-kırması AEP yönetiminin vs. MAO ZEDUNG yoldaş şahsında Marksizm-Leninizm'e karşı giriştikleri saldırı ancak kendilerini yakacaktır.

Yoldaş MAO ZEDUNG'u savunmak demek Marksizm-Leninizm'i savunmak demektir. O savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz.

Ülkemizde proletarya partisinin ıstıklı yolunda üzerine düşen görevi yapmaya çalışan PARTİZAN bu bilinçle hareket etmektedir. O'nu savunmayı, Marksizm-Leninizm'e yaptığı ölümsüz katkıları hayatını her alanında savunmak ve uygulamak, O'nun eserinin yılmaz bir takipçisi, öğrencisi olmak, her türden saldırıyı kararlıca göğüsleyip geri püskürtmek olarak kavramaktadır.

## MAO ZEDUNG MARKSİZM—LENİNİZMİ ÇİN ŞARTLARINA YARATICI BİR TARZDA UYGULADI VE GELİŞTİRDİ.

MAO ZEDUNG yoldaş ML'in evrensel gerçeğini Çin'in somut koşullarıyla birleştirerek yaratıcı bir tarzda Çin devriminin deneylerinden çıkardığı dersleri, tecrübeleri sistemleştirip geliştirerek Marksizm-Leninizm bilimine katkılarda bulundu.

Çin devrimi dümdüz bir rota izlemedi. Emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme karşı Yeni Demokratik Halk Devrimi nice zorlu engeli alt ederek, darbeler, hatta yenilgiler tadarak ancak her seferinde bir öncesine göre daha da güçlenerek gelişti, zafer kazandı.

Bunu en iyi şekilde MAO ZEDUNG yoldaş;

"Savaşmak, yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak, yeniden yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak... ta ki zafere ulaşmaya kadar. Bu halkın mantığıdır ve halk asla bu mantığa aykırı ha-

reket etmez. Bu da başka bir Marksist yasadır. Rusya halkının devrimi de, Çin halkının devrimi de bu yasayı izlemiştir." (1) diye belirtiyor. O'nun öğrencisi olan bizlerin bundan çıkarılması gereken ders, karşı-devrimin darbelerinden hatta devrime verdiği yenilgilerden yılmamaktır. Onlardan çıkarılan dersler ve tecrübelerle kurtuluş yolunda daha da fedakarca mücadele etmeli; panik, teslimiyet, ideolojik çöküntüye yer vermemeli; ceryanı göğüslemeli, "enginleri fethetme" ruhuyla sınıf mücadelesinin en önünde olmalıyız.

Devrim öncesi Çin; sömürge, yarı-sömürge bir yapıya sahipti. Bunun sonucudurki Çin; sosyalist devrim değil Demokratik Halk Devrimi aşamasındaydı. Bu aşama elbetteki MAO ZEDUNG yoldaşın da belirttiği gibi nihai amaç değil, buna varmak için bir araçtır. Çin devrimi niteliği itibarı iki kerekte sahipti. Bunlardan biri, feodalizmi tasfiye etmeyi hedeflediği için DEMOKRATİK, diğeri emperyalist bağımlılığı parçalamaya yöneldiği için MİLLİ idi. MAO ZEDUNG yoldaşında belirttiği gibi Demokratik Halk Devrimi (DHD)ün özü toprak devrimidir. Bu devrimin yukarıda bahsettiğimiz iki yanı hem birbirleriyle iç içedir, hem de görevlerinden ötürü ayrıdır.

Yine yukarıda belirttiğimiz gibi Demokratik Devrim eski tip burjuva devrimi değil, proletarya önderliğinde Yeni Tip Demokratik Devrimdir. MAO ZEDUNG'unu; "Çin Devrimi, leter sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır" şeklinde berrak olarak koyuyordu.

MAO ZEDUNG yoldaş devrimin en önemli meselelerinden biri olan dost ve düşmanları doğru bir tarzda ortaya koyma meselesini 1926'daki "Çin Toplumunda Sınıfların Tabii" adlı makalesindeki incelemesini özetliyoruz;

"Düşmanlarımız emperyalizm ile işbirliği halinde olan herkes, yani savaş ağaları, bürokratlar, komprador sınıf, büyük toprak ağası sınıfı ve onlara bağlı olan aydınların gerici kesimidir. Devrimimizin önder gücü sanayi proletaryasıdır. En yakın dostlarımız bütün yarı proletarya ve küçük burjuvazidir. Yalpalayan orta burjuvaziye gelince, sağ kanatları düşmanımız, sol kanatları dostumuz haline gelebilir..." (2) şeklinde net olarak belirledi. O, bununla salt Çin toplumunda sınıflar sorununu tahlil ederek çözümlenmekle değil bunun yanı sıra özellikle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin devrimcilerine de bu konuda kullanılacak güçlü silahlar verdi.

Ve O; devrimde proletaryanın önderliği meselesinin "proletarya tarafından yönetilmediği takdirde Çin Devriminin başanya ulaşması mümkün değildir"(3) diyerek vazgeçilmez olduğunu işaret etti. Devrimimizin önder gücü proletarya demekle kalmadı. Devrimde ittifaklar meselesini çarpıcı olarak vurguladı. Dünya komünistlerine her noktada olduğu gibi bu konuda da yol gösterdi.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde anti-emperyalist, anti-feodal Halkın Devrimci Birleşik Devrimci Cephesi'nin güçlerinin başta işçi sınıfı olmak üzere (önder), köylülük (temel güç), küçük burjuvazi ve millî burjuvazinin sol kanadı olduklarını ve bunların nisbeten uzun, çetin bir mücadele içerisinde proletaryanın önderliğinde birleştirilebileceğini belirtti ve Cephe içerisinde ittifakın ana yönünü işçi sınıfı ile yoksul köylülüğün oluşturduğuna proletarya için en güvenilir ittifak gücünün o olduğuna "Çin Devrimi'nin en

# MAO ZEDUNG YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR !



büyük itici gücü, proletaryanın tabii ve en güvenilir müttefiki ve Çin'in devrimci kuvvetlerinin esas unsurudur. Yoksul köylüler ancak proletaryanın önderliğinde kurtuluşa kavuşabilirler ve proletarya ancak yoksul ve orta köylülerle sağlam bir ittifak kurarak devrim zafere götürebilir." (4) diyerek işaret etti.

MAO ZEDUNG bir iktidar sorunu olan devrim mücadelesinde onun temel araçlarına dikkat çekti.

"Marksizm-Leninizm teorisiyle silahlanmış, öz eleştirii yöntemini kullanan ve halk yığınlarıyla kenetlenmiş çok disiplinli bir Parti; böyle bir Partinin önderliğinde bir ordu, böyle bir Partinin önderliğinde bütün devrimci sınıfların ve bütün devrimci gurupların Birleşik Cephesi; İşte bunlar düşmanı yenememi sağlıyan üç esas silahtır." (5) dedi..... Ve sözkonusu alıntının bizzat içinde de görülebileceği gibi proletarya partisinin önderliği meselesini (her dönem) tayin edici, vazgeçilmez olarak savundu, uyguladı.

Ve yine MAO ZEDUNG;

"Devrim olabilmesi için devrimci bir partinin olması gerekir. Devrimci bir parti olmadan Marksist-Leninist devrimci teori temelinde ve Marksist-Leninist devrimci tarzda inşa edilmiş bir parti olmadan emperyalizmi ve ulusal devrimci altetmek üzere işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerine önderlik etmek imkansızdır." (6) diyerek proletaryanın devrim önderliğini öncü örgütü partisi vasıtasıyla gerçekleştirebileceğini ve proletarya partisinin devrimde

hegemonyasının tartışılmaz bir mesele olduğunu vurguladı.

MAO ZEDUNG devrimin temel silahlarından biri olan Halk Ordusu'nun önemini "bir halk ordusu olmadan halk hiçbirşeye sahip olamaz", "prensbimiz şudur: Parti tüfeklere kumanda eder, buna karşılık tüfeklerin partiye kumanda etmesi düşünülemez." (7) şeklinde ortaya koydu. Burada da görülebileceği gibi MAO ZEDUNG'a "sorunları salt askeri bir bakış açısıyla ele aktığı, partinin rolünü inkar ettiği" temelinde gelen saldırıların ne kadar iğrenç bir karalama olduğu açıktır.

MAO ZEDUNG yoldaş; sömürge, yarı-sömürge ülkelerde iktidarı kırılardan şehirlere, Kızıl Siyasi İktidarlar kurarak parça parça alınması vb. yolu olan Halk Savaşı'nı ortaya koydu. Bunun basit bir askeri strateji değil, bu tip ülkelerin ekonomik, siyasi yapısının sonucu olduğunu belirtti. Ve devrimde doğru bir askeri çizginin rolünü;

"Devrimci savaşımız, doğru bir Marksist siyasi çizgiye olduğu kadar, doğru bir Marksist askeri çizgiye de sahip bulunmanız gerektiğini kavramıştır." (8) sözleriyle vurgulayarak Halk Savaşı'nı o gün olduğu gibi bugün de salt bir askeri sanat olarak gören, onu içini boşaltarak ele alanların sakat bakışlarına darbe vurmuştur.

Genel olarak ele alırsak, MAO ZEDUNG yoldaş Çin Devriminin stratejik ve taktik sorunlarını çözümlenmek, ve muzaffer Çin Devrimini zafere ulaştırmakla kalmamıştır. Onun ileride ki